

Volt egyszer egy IV.a

**Földes Ferenc Gimnázium
Miskolc**

1959-1963

Névsor:

Adámy Sándor

Bodnár László

Cikora Viktor (†)

Cserjési Ferenc (†)

Dezsőházi Endre († 2021)

Fazekas György (†)

Fényes Tamás

Fürpasz György

Gáspár Lajos

Gombás Miklós

Gottfried Gáspár

Gurmai Mihály

Grolmusz Zoltán

Gyuresó László (†)

Hegyi Ferenc

Jurassa Medárd (†)

Kalászi István

Kiss Károly

Kocsárdi István († 2020)

Kurimai Árpád

Losonci Zoltán

Lovász Ákos

Makó Lőrinc (†)

Molnár Béla (†)

Molnár Ferenc

Nagy János

B. Nagy László

Petendi György (†.....)

Pintér György

Rátkai László

Salga Imre

Simaházi György

Simon Lajos (†)

Szebeni Zalán (†)

Szilágyi Szabolcs († 2017)

Tóth Béla

Tóth József

Trux Béla

Virágh László

Vámosi Tibor

Wolf Zoltán (†)

Wutkowátz Károly († 2020)

FÖLDES FERENC GIMNÁZIUM

Csomós Nándor

Csorba Gyula

Dr. Csorba Zoltán

Nagy-Poti Zoltán
oszt.f.

H. Kovács Mikóly
ig.

Budaházi László
ig. h.

Sallai Lajos

Dr. Dorkó Béla

Ablonczy Bertalan

Cserjési Ferenc

Trux Béla

Molnár Béla

Bodnár László

Kis Károly

Juraska Hedárd

Salgó Imre

Takács György

Kurimai Árpád

Petendígyörgy

Pintér György

Fényes Tamás

Grolmusz Zoltán

Hegyi Ferenc

Simákai György

Gombás Miklós

Süldögi Szabolcs

Gyurcsó László

Gottfried Gáspár

Losonci Zoltán

Tóth Béla

Káldsi István

Makó Lőrinc

Kocsárdi István

Cibora Viktor

Wolf Zoltán

Jakubai Zoltán

Surmai Mikóly

Rótkai László

Vámosi Tibor

Gáspár Lajos

Adány Sándor

Virágh László

Lovász Ákos

Molnár Ferenc

Tóth József

Dezsőlái Endre

B. Nagy László

Wutkowats Károly

Fürpaz György

Nagy János

Simon Lajos

1959

1963

I.V.A

Adrián Már
Füven Péter

Teresházi Erőse.

Molnár János

Szabó Zoltán

Marina Csikó

Földföldy
Kőrösi Árpád

Molnár Zoltán
Földföldy
Földföldy

Sin

Galamb Zoltán

Jabai László
Székely

Brabó

Farkas János
Károlyi Mihály

Gróf János
Gróf János

Vörösmarty Mihály

Gróf János

Gróf János

Gróf János

Gróf János

B. W. L. L.

Gróf János

Gróf János

Gróf János

Gróf János

Gróf János
Gróf János

Kiss Károly

Tanáraink

Nagy-Peti Zoltán osztályfőnök (biológia, kémia)

Nagy-Peti tanár úr komoly, sőt túl komoly, kedélytelen ember volt. (Ebben gyomorbaja is közrejátszott.) A fő törekvése arra irányult, hogy ne legyen valami baj az osztállyal, ne legyen valami galibát csináljunk. Izmos, kidolgozott felsőtestével tiszteletet vívott ki közöttünk, a kamaszokból felnőtté váló fiúk körében. Biológiát tanított. Rossz szájjal mesélte, hogyan lett belőle tanár: a 48/49-es fordulat után nem volt szabad a továbbtanulási irány megválasztása, az érettségizőknek megszabták, hová menjenek. Ő a katonai pályát választotta volna, de a tanárira irányították.

Emlékszem, egyszer felhívta a figyelmünket a DNS-re, a dezoxiribonukleinsavra – azzal, hogy ez óriási nagy felfedezés, és még sokat fogunk hallani róla. Ez arra utal, hogy jártas volt a biológiában, szakmailag igényes tanár volt. Ugyanis a DNS funkcióját és szerkezetét Watson és Crick fedezte fel 1953-ban (mi hat évre rá, 1959-ben lettünk gimnazisták), majd pedig rá ötven évvel, 2003-ban szekvenálták a DNS-t (pontosan leírták alkotó vegyületeit és azok sorrendjét). A mai szédületes műszaki fejlődésnek két masszív alapja van: az informatika és a genetika, és ez utóbbi a DNS feltárásával kezdődött. (KK)

Emlékképek osztályfőnökünkről, Nagy-Peti Zoltán tanár úrról

Biológia óráin érdemes volt jól figyelni. A biológiai ismereteken túl egyebekre is megtanított minket példamutatásával.

Soha nem jött ki a sodrából, és nem emelte fel a hangját. Kevés szóval is át tudta adni mondanivalóját. Sokat kaptunk

tőle, amiért hálával tartozunk neki. Éljen soká erőben, egészségben!

(Petendi Görgy)

Ablonczy Bertalan (torna)

Csomós Nándor (történelem)

Dr. Csorba Zoltán (magyar, angol)

Csorba tanár úr idős, termetes, ősz, hajlott hátú ember volt, alsóajka előrebígyedt. Magyar és angolt tanított nekünk négy éven át, így ő volt az a tanárunk, akit a legjobban ismertünk és aki a legjobban ismert minket. Jó humora volt, „magyar anyák szégyene” és hasonlók szidott minket. Lovász Ákost Fehér Sólomnak nevezte – csak később tudtam meg, hogy az Ákos török eredetű név, és *ák* fehéret, *os* pedig sólymot jelent.

Valamikor korábban Amerikában református lelkészként szolgált. Öblös, erős hangja volt, angol órákon gyakran énekeltünk angol dalokat. (Pl. a Jingle bellst vagy a Ba, ba black shípet.) Orátori hangon tartotta az órákat, jó tanár volt. Előszeretettel foglalkozott Szabó

Lőrincsel, aki Miskolcra származott. Ha jól emlékszem, egyszer részt vettem egy általa vezetett – nem gimnáziumi – miskolci irodalmi sétán, ahol sokat beszélt Szabó Lőrincről.

Egyetemi éveim végén megrökönyödve hallottam, hogy Csorba tanár urat „kirakták” a gimnáziumból, és nevelőtanár lett a Selyemréti kollégiumban. Az ok: korrepetációra rendelte be a hivatalsegéd lányát és erőszakoskodott vele (fogdosta). Jutka szép, mutatós lány volt és titokban szerelmes voltam belé; ezt annyira titkoltam, hogy még ő sem tudott róla. Csorba tanár úr is ember volt. (KK)

Csorba Gyula (fizika)

Dr. Darkó Béla (ábrázoló)

Sallai Lajos (orosz)

Behringer József (matematika)

Bóna Ervin (földrajz)

Eisner Rudolfné (matematika, rövid ideig)

H. Kovács Mihály igazgató

H. Kovács Mihály tanár úr Tok Miklós után lett az igazgatónk, minket nem tanított. Része volt a magyar irodalomtörténetnek. Ugyanis amikor József Attilát a szegedi egyetem „fura ura” maga elé idézte a „Nincsen apám” verséért és két tanú előtt kijelentette, hogy „Ön, amíg szóból értek én, nem lesz tanár e féltekén”, az egyik tanú az akkor még egyetemi hallgató H. Kovács Mihály volt.

Igazgató úrnak volt egy szép, barnahajú, mosolygós lánya, én felkerültem Budapestre, ő szintén. Gyakran találkoztam vele és beszélgettünk a Margit-szigeti Sprot Uszodában. Sajnos, más nem történt... (KK)

Timon tanár úr (Öcsi) (orosz)

Kistermetű, öreg, kopasz, sasorrú tanár volt, mindig kék köpenyt hordott. Kezdetben ő tanította nekünk az oroszot. Az a régi típusú klasszika-filológia tanár volt, aki latinról és görögről képezte át magát orosz tanárnak. Kiforrott tanítási módszerei voltak, a ragozásokat énekelni kellett. Pl. a lágyjelre végződő nőnemű orosz főnevek ragozása így szólt: „Lágyjel-lágyjel-í-í, lágyjel a júval – í. Módszerének hasznát vettem a későbbi, egyetemi nyelvtanulásban is, hiszen – mint látszik – máig nem felejtettem el. Susogva beszélt, és előszeretettel csavargatta és cibálta a valamit nem tudó diákok fülét. Sokszor ez nagyon mulatságos volt, amikor egy magasra nőtt fiú fülét csak ágaskodva érte el. (KK)

Tok Lajos korábbi igazgató

Tanárainkról:

Csorba Zoltán tanárunk azzal, hogy néhány dolgozatomat kiemelten kezelte (pl. József A. iskolából való kicsapását úgy írtan meg mintha ott lettem volna;- Az ember tragédiája elemzését stb.); eleinte játszottam azzal a gondolattal, hogy újságírói pályára megyek.

Darkó Béla ábrázoló geometria óráit elsőéves műszaki egyetemistaként értékeltem igazán. Természetesen osztályfőnökünk kémia óráit is szerettem. Biztos vagyok benne, hogy az 5-ös bizi jegyek a jó feleleteimért jártak és nem azért, hogy mindig megjavítottam a kisfia villanyvasútját amikor kellett.

Behringer József rövid ideig matek tanárunk volt.

Eizner (Vagy Eisner) Rudolfné kis ideig kémiát helyettesített. A kémiát Nagy-Peti tanította. Kezdetben Tok Miklós volt az igazgatónk utána lett H.- Kovács Mihály. Ő volt tanú József Attila Szegedről történt iskolai kizárásánál.

(Molnár Ferenc)

Közös élmények

(6) Kocsintól 1968

(6) Kocsintól 1968

Balatonmária-fürdői építőtábor. Nagy-Peti tanár úr mindnyájunknak fizetett egy korsó sört az állomási kocsmában, akik az állomásról becúgoltuk a nagy 275l-es betonkeverőt a táborba.

Ablonczy szétverte a pedagógus napi virágcsokrot az átadó fején, mondván: „...és azt hiszed, hogy ezzel le van tudva a testnevelés óra!?”

Mi nem öltöztünk bohócruhába **a bolond-ballagáson**, hanem taxival mentünk reggel iskolába. Sajna nem volt 42 db. üzemképes taxi, így volt olyan, amiben ketten ültünk, - így is tele volt az udvar autókkal!!!

Érettségi találkozók

1991 – Fényes Tamás hazalátogatása

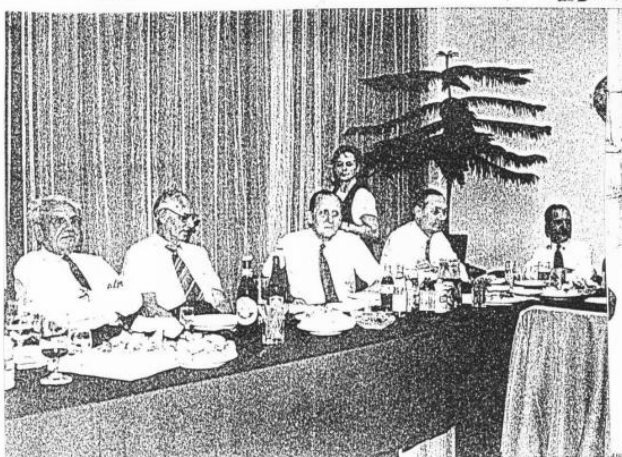
Volt egy nem teljes-körű rendkívüli találkozónk is, Fényes Tamás hazalátogatása alkalmából 1991 őszén. Ezt Tapolcán, a mi családi nyaralónkban rendeztük. A rendezés Szabolcs érdeme volt, én csak azokat értesítettem, akiket könnyen el tudtam érni, és természetesen csak azok jöttek el, akik közel voltak. Szabolcs készítette a vacsorát: milánói makarónit. Ildi (feleségem) meg az angol tudása révén a Tamás felesége szórakoztatására volt ott. *(Molnár Ferenc)*

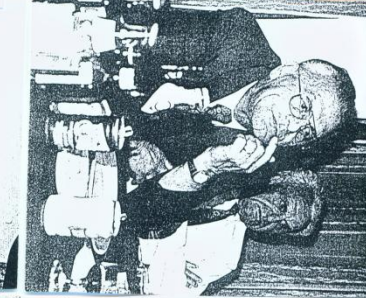
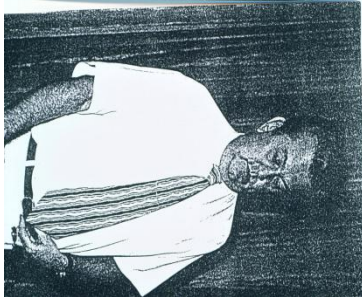

**1998. évi érettségi találkozó
szervezte: Molnár Ferenc**

2003-as érettségi találkozó

.....-án

.....

szervezte: Molnár Ferenc

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ 2003									
név	irsz.	város	utca, hsz.	lak.telefon	mobil-telefon	e-mail	1998 volt.	2003 volt.	megj.
Adámý Sándor	3532	Miskolc	Győri kapu 104. II/1	338-068	20/415-70-09	s.adamy@chello.hu	X	X	
Bodnár László									soha nem volt
Cserjési Ferenc	NI484	Norway, Aneby	Grindbratan 54 B	00-47/6707-6156			X		jordániába volt
Dezsőházi Endre	3711	Szirmabesenyő	Állomás u. 44	46/307-763			X		szolgálatban volt
Fényes Tamás		Degt Economics	University of Pretoria; South Africa				X	X	több Szabolcsnál
Fürpász György	7030	Paks	Kurcsatov u. 13.	75/319-462					soha nem volt
Gáspár Lajos	3700	Kazincbarcika	Budai Antal út 9.	48/310-440					nem jelzett vissza
Gombás Miklós									soha nem volt
Gottfried Gáspár	4400	Nyiregyháza	Ószőlő u. 75. II/7		20/458-38-65			X	
Grolmusz Zoltán	3529	Miskolc	Felsőruzsín krt. 7.VII/5	311-803	70/252-00-68		X	X	
Gurmai Mihály									soha nem volt
Hegyi Ferenc	3599	Sakjőszöged	Ady E. u. 29.	49/340-048			X		nem tudott jönni
Kalászi István	3535	Miskolc	Kuruc u. 39. VI/3	371-789	30/535-12-84			X	
Kiss Károly	1025	Budapest II.	Útas u. 5.	1/394-58-00		karolykiss@enviro.bke.hu	X	X	
Kocsárdi István	8900	Zalaegerszeg	Bíró Márton u. 71.	92/511-672	30/986-21-83		X	X	2fő!
Kurimai Árpád	3530	Miskolc	Árpád u. (?)						soha nem volt
Losonci Zoltán		Isaszeg			30/996-09-01			X	több Szabolcsnál
Lovász Ákos	3574	Bócs	Ady E. u. 61.	318-219			X	X	
Makó Lőrinc	3535	Miskolc	Vasverő u. 23.	334-365			X	X	
Molnár Ferenc	3525	Miskolc	Kis-Hunyad u. 32. I/3	355-921	20/462-26-87	adalbert21@freemail.hu	X	X	
Nagy János	1033	Budapest	Kaszás dűlő 9. VIII/80						nem jelzett vissza
B.Nagy László	3529	Miskolc	Klapka Gy. u. 58. II/4	342-328	20/425-93-82		X	X	
Petendi György	3525	Miskolc	Fazekas u. 3. I/3	350-642	30/484-48-71		X	X	
Pintér György	3800	Szikszó	Bajcsy Zs. u. 33	395-389	20/940-31-97	gyorgy.pinter@emasz.hu	X	X	
Rátkai László	3529	Miskolc	Aulich L. u. 28. B/2.	368-143	30/445-70-95		X	X	
Salga Imre	3792	Sajóbábony	Erkel F. u. 23. II/10	46/449-719			X	X	
Simaházi György	3525	Miskolc	Vologda u. 6.	350-901	mh:502-653 közp:502-640		X	X	
Szilágyi Szabolcs	3525	Miskolc	Jókai u. 21. I/3	328-541			X	X	
Tóth Béla	3849	Forró	Jókai u. 8.					X	
Tóth József	9027	Győr	Római u. 39 B.	92/523-664			X		nem tudott jönni
Trux Béla	3535	Miskolc	Kuruc u. 77. IV/3	371-087			X		nem tudott jönni
Vámosi Tibor	4244	Újfehértó	Szent István u. 69	42/290-143	20/343-16-92		X	X	
Virágh László	3580	Tiszaújváros	Deák F.tér 12. 2/IV.á.	49/344-046	30/265-67-96		X	X	
Wutkowatz Károly	4555	Levelek	Rákóczi u. 1.	42/712-316	30/503-25-69		X	X	
Tanáraink:									
Nagy-Peti Zoltán	3530	Miskolc	Petőfi u. 5.	349-834			X	X	
Csomós Nándor	3532	Miskolc	Acél u. 6.	331-777			X	X	
Ablonczy Bertalan	3529	Miskolc	Soltész Nagy K. u. 16.	350-253			X	X	
Akik eltávoztak:									
Czikora Győző									
Fazekas György									
Gyurcsó László									
Jurassa Medárd									
Molnár Béla									
Simon Lajos									
Szebeni Zsolt									
Wolf Zoltán									

2013-ban

**2018-as érettségi találkozó
szeptember 15-én**

Öreg Miskolc étterem

szervezte: Molnár Ferenc

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ 2018 ?						
név	lak.telefon	mobil-telefon	e-mail	1998 volt.	2003 volt.	2013
Adámý Sándor		20/415-70-09	alyasy45@gmail.com	X	X	volt
Bodnár László						soha nem volt
Dezsőházi Endre	46/307-763			X		volt
Fényes Tamás	South Africa			X	X	nem elérhető
Fürpasz György	75/319-462					soha nem volt
Gáspár Lajos	48-412-440					nem jön
Gombás Miklós						soha nem volt
Gottfried Gáspár	42-443-627	20/458-38-65	gottfriedgaspar@gmail.com		X	volt
Grolmusz Zoltán	311-803	70/252-00-68		X	X	nem jött
Gurmai Mihály						soha nem volt
Hegyi Ferenc				X		nem elérhető
Kalászi István	371-789	30/535-12-84	kalaszi_istvan@t-online.hu		X	volt
Kiss Károly	1/394-58-00	20/415-5779	karoly.vilmanyi@gmail.com	X	X	volt
Kocsárdi István		30/986-21-83	bt.axis@zelkanet.hu	X	X	volt
Kurimai Árpád						soha nem volt
Losonci Zoltán		30/996-09-01			X	soha nem volt
Lovász Ákos	318-219	70/227-93-11	nincs	X	X	volt
Molnár Ferenc	355-921	20/462-26-87	molnarferenc1@freemail.hu	X	X	volt
Nagy János						nem elérhető
B.Nagy László	756-437	20/425-93-82		X	X	volt
Petendi György	350-642	30/484-48-71	gyorgy.petendi@freemail.hu	X	X	volt
Pintér György		20/802-6152	pintergyorgy1945@gmail.com	X	X	volt
Rátkai László		30/445-70-95	ratkai.laszlo@upcmail.hu	X	X	volt
Salga Imre	46/449-719	30/691-19-16	salgane@gmail.com	X	X	nem jön
Simaházi György		30/511-89-07	simahazi@chello.hu	X	X	volt
Tóth Béla	387-059				X	nem jött
Tóth József	96/523-664	30/226-26-65	tothdr@t-online.hu	X		volt
Trux Béla	371-087		truxbela@yahoo.com	X		nem jön
Vámosi Tibor	42/290-143	20/343-11-92	vamositi@t-online.hu	X	X	volt
Virágh László	49/344-046	30/265-67-96	virag1944@gmail.com	X	X	volt
Wutkowatz Károly	52/503-300/147	30/503-25-69	nics	X	X	volt
Tanáraink:						
Csomós Nándor	331-777			X	X	jön,értemenni!
Akik eltávoztak:						
Cserjési Ferenc						
Czikora Győző						
Fazekas György						
Gyurcsó László						
Makó Lőrinc						

Jurassa Medárd
Molnár Béla
Szebeni Zalán
Szilágyi Szabolcs
Wolf Zoltán

Kedves Fiúk!

Meghatódva hallgattam a beszámolóitokat. Mivel már egy jó ideje nyugdíjasok vagyunk, ezek értelemszerűen jórészt a családról, az unokákról, meg a betegségekről szóltak. Sajnos, sokunkat meggyötört az élet. Szomorúan hallgattam Adámy Sanyit, hogy első gyermekük csecsemőkorban meghalt, utána pedig – egy méhen kívüli terhesség miatt – nem lehetett újból gyerekük. (De vajon miért nem fogadtak örökbe?) B. Nagy Lacival is igen mostohán bánt a sors, kislánya meghalt, elváltak, és úgy leromlott az egészsége, hogy leszázalékolták. A 40. éves találkozókon – akkor már előfordultak egyikünkkel-másikunkkal tragédiák – örömmel állapítottam meg, hogy hál’istennek, engem elkerültek. De mint beszámoltam róla, nem sokáig tartott az öröm, még azon az őszön meghalt a fiunk, és nem hagyott hátra unokát. (Szerencsére a lányunk kipótolta.) Csodáltam Pintér Gyuri keménységét, ahogy derűsen előadta, hogy nagyobb lányától már nem lehet, a kisebbiktől pedig nem lesz unokája. Kocsárdi Pista pedig – mint megtudtuk –, az életéért harcol, kívánjuk neki, hogy győzze le a kórt. (És akkor most nem is szóltunk azokról a társainkról, akik sajnos, már nem élnek.)

Szóval nem mindegyikünkkel bánt az élet olyan kegyesen, mint Vámosi Tibivel, aki – el tudom képzelni, amint – bibliai pátriárka módjára, boldogan és megelégedetten ül népes családjá, hét unokája körében, és várja, mikor születik meg a dédunoka. A beszámolók közül talán Kalászi Pistié volt számomra a legbölcsebb. Emlékeztek rá? Két lánya és négy unokája van, teljes mértékben elégedett az életével, úgy érzi, hogy megkapta a sorstól amit várt, elérte, ami elvárható volt.

Érdekes volt hallani, hogy ebben a gyakori válásokkal jellemzett világban, ahol a fiatalok nem találják a párjukat, szinte mindegyikünk az öt évtizede választott párjával él. Az arra a kérdésre adott válaszaitok viszont, hogy mit vártok még az élettől, nagyon elszomorítottak. Ezek többnyire az elmúlással voltak kapcsolatosak: hogy végnapjaitokban lehetőleg ne szoruljatok ápolásra, ne súlyos betegséggel végezzétek, és hogy rendezzétek a helyzetet, ne hagyjatok magatok után túl sok elintéznivalót. Emellett persze mindannyian azt szeretnétek, hogy párotok veletek maradjon, és hogy utódaitok boldogok és sikeresek legyenek az életben. De egy kivétellel egyiketek sem beszélt tervekről, teendőkről, amiket még meg szeretnétek valósítani. És ez a kivétel B. Nagy Laci volt; akihez talán a legmostohább volt a sors. Ő azt mondta – ha emlékeztek rá –, hogy idősök klubjába jár, az ő korabeli hölgyekkel ismerkedik, mert még így, 73 évesen is keresi és *meg szeretné találni a párját!* Ezért utólag megérdemelve egy tapsot.

Bátorításul, prédikációképpen (bár ebbe Wutkowátz Karcsi is beszállhatna), fogadjatok el tőlem egy kis bölcselkedést. Az emberi test nagyjából milliárdszor milliárdszor milliárd atomból áll, testsúlyunktól függően. Ez felfoghatatlanul nagy szám, 10^{27} . Ha valaki száz évig élne, és azzal mulatná az idejét, hogy éjjel-nappal csak számolna, másodpercenként egyet, akkor is csak 3 milliárd 150 millióig jutna el. (Ez abszurd ötlet, természetesen kivitelezhetetlen, de az az akadály, hogy mondjuk 2.999.999.999 kimondása több, mint tíz másodpercig tart, technikailag megoldható: számolás helyett másodpercenként egy számláló billentyűjének a lenyomásával.) De ahová ki akarok lyukadni: hogy mindannyian egyedi és megismételhetetlen teremtmények vagyunk. Az ősrobbanás óta 13-14 milliárd év telt el, és az univerzum feltehetőleg még 20.000 milliárd évig fog létezni (bár akkor már atomok valószínűleg nem lesznek). Nos, ebben a felfoghatatlanul hosszú időben nem fog még egyszer létrejönni 10^{27} atomnak egy olyan kombinációja, ami egy Petendi Gyurit, egy Trux Bélát, egy Molnár Ferit, egy Salga Imrét, egy Simaházi Gyurit, vagy egy Virágh Lacit fog kiadni. Tehát

valamennyien a világmindenség és az örökkévalóság egyetlen és megismételhetetlen teremtményei vagyunk. És az evolúcióé, szüleink és minden ősünk közvetítésével (sőt, a primitív prokarióták – sejtmag nélküli egysejtűek – utódai.)

Ennélfogva becsüljük meg jobban az életet, az életünket. Az élet lehetőség, éljünk ezzel a lehetőséggel! Felelősséggel tartozunk a Teremtőnek/Teremtésnek (kinek-kinek ízlése szerint), hogy hogyan használjuk ki ezt a soha vissza nem térő és amíg a világ világ, meg nem ismétlődő lehetőséget! És felelősséggel tartozunk a hozzátartozóinknak, szeretteinknek, barátainknak is, hogy meddig élünk és mit kezdünk hátralévő éveinkkel.

Közbevetés: Elképzelhető, hogy mégis van esélyünk az örök életre. Embert klónozni már ma is tudnak – csak tiltott. De tételezzük fel, hogy néhány évized múltán már megengedett lesz – DNS-ünkből tehát újra megalkothatók leszünk. A bökkenő az, hogy klónunk csak kinézetében lesz ugyanolyan, mint mi vagyunk, de lelke, gondolkodása nem. Ahhoz az kellene, hogy ugyanolyan élettörténete legyen, mint nekünk volt. Ma már ez sem látszik megvalósíthatatlannak. Optimista becslések szerint 20-30 év múlva letölthető, szkennelhető lesz az agyunk (egy adathordozóra, ahonnan aztán feltölthető egy másik teremtmény agyába). De vajon megérjük-e még azt a kort? Ha nem, sebaj, úgy rendelkezünk, hogy halálunk után fagyasszák le az agyunkat... Erre azonban még nincs kereskedelmi eljárás, bizonyára kell hozzá néhány millió dollár. (Ezeket csak azért írom, hogy ha már belekezdtem, fejtegetésem teljeskörű legyen.)

Most 73-74 évesek vagyunk. Megnéztem a demográfiai statisztikákat. Ezekben az években a 73 éveseknek átlagosan még 10, a 74 éveseknek még 9,5 évük van hátra (átlagosan, azaz lesz aki ennél kevesebb, lesz, aki több évig fog élni). Aki eléri a 80-at, annak még 6,5 éve lesz hátra, minden évvel egy fél évet csökken a továbbélési esélyünk. Az pedig, hogy még életben vagyunk, nagy szerencse, mert 2016-ban (ez a legutolsó statisztikai adat) a férfiak átlagosan 70,1 éves korukban haltak meg. (Tehát mi már elmúltunk 70 évesek, és még élünk.) Reménykedjünk hát, hogy lesz még néhány szép évünk, és használjuk ki ezeket. Csináljunk terveket, rövid, közép és hosszú távra is, tűzzünk ki célokat! Ezek lehetnek a családdal, az unokákkal kapcsolatosak is, vagy valami kedves teendőnkkel, hobbinkkal. Ez nem egyszerű, bevallom, engem is gyakran letör a tudat, hogy megöregedtem; szóval erőltetni kell a dolgot. Szóval élni akarjatok, ne meghalni!

Ámen

A fentiek egy Istent nem tagadó, de nem is hívó ember tanácsai. A hívők másféle elvekből indulnak ki, de biztos vagyok benne, hogy aki a fentiek szellemében tölti el utolsó éveit, az is Istennek tetsző módon jár el. (De van, aki közülünk ebben nálam illetékesebb.)

Bp. 2018. szept. 18.

Barátsággal üdvözöllek benneteket

Kiss Károly

Egyéni életutak

Dezsőházi Endre

Tisztelt Uram,

Fájdalommal tudatom, hogy férjem, Dezsőházi Endre, az Ön osztálytársa a Földes Ferenc Gimnáziumban, 2021. július 8-án hirtelen elhunyt.

2018-ban szintén az Ön osztálytársa, Molnár Ferenc felkérte, hogy ha tud, számoljon be az eddig eltelt életéről. Azért írok én, a felesége Önnek, mert ugyan sokszor elhatározta, hogy leírja sorsát, mindig halogatta, így nem volt már érkezése. Sajnos sok minden közrejátszott, közbejött: betegségek, járványok.

Annyit tudok, szerette az osztályát, tanárait mindig emlegette. Az érettségi után hűtőgépszerező, majd klímatechnikus lett. Átlagos élete volt, mégis teljes. 3 gyermeke, 8 unokája, 3 dédunokája van. A gyerekeket szétszórta az élet. Egy lánya Svájcban él immár 20 éve. Másik lánya az egészségügyben dolgozik. Fia zenetanár lett.

Halála előtt egy nappal kapta a csodálatos hírt, hogy fiát, Dezsőházi Tamást a Magyar Érdemrend arany fokozatával tüntetik ki aug. 20. alkalmával, amit Áder János, Magyarország államfője adott át.

Mindezt a magyar népzene, néptánc mozgalom, népi kultúra terjesztéséért, itthon és szerte a világban.

Ha esetleg nem aktuális már a téma, elnézést kérek.

üdvözlettel Dezsőházi Endréné

2021. szept. 10.
Szirmabesenyő

Ezt a szomorú levelet Dezső feleségétől kaptam – egy újabb osztálytársunk ment el, nyugodjon békében.

Dezső vidám, mókás fiú volt, gyakran megnevettette az egész osztályt. Nem tartozott a legjobb tanulók közé, és mégis, milyen kerek, írigylésre méltó, szép élete volt: három gyerek, nyolc unoka, három dédunoka. Csak nagyon kevesen dicsekedhetnek egy ilyen szép nagy családdal – és ráadásul még fiának a sikere, melyet még szerencséje volt megtudni közvetlenül a halála előtt!

Őszinte részvétünket fejezzük ki az özvegynek, és gratulálunk a szép nagy családhoz, és fia sikeréhez!

(Kiss Károly)

Kiss Károly

Érettségi után a budapesti Közgazdasági Egyetemen tanultam tovább, nemzetközi ismeretek szakon. 1967-ben végeztem, és még azon a nyáron megnősültem, feleségem – mindmáig – Gál Ágnes. (Veres Péter nyomán az egy élet, egy asszony elvét vallom.) Első munkahelyem a Külügyminisztérium volt, itt öt évig dolgoztam, két évig Peruban külszolgálaton.

Néhány próbálkozás után 1976-tól az MTA Világgazdasági Kutatóintézetében helyezkedtem el és húsz évig dolgoztam itt. Fő témám a Kelet-Európa-kutatás volt, a korábbi szocialista országok gazdasága. De foglalkoztam a brit jóléti politikával is, és az idő múlásával egyre inkább környezetvédelmi, környezetgazdasági kérdésekkel. Közben doktoráltam, majd kandidátusi minősítést szereztem.

1995-ben tovább léptem, és rövid ideig – Baja Ferenc minisztersége idején – a Környezetvédelmi Minisztérium közgazdasági osztályának vezetője voltam. A következő – és végleges – állomás korábbi egyetemem, a Közgáz volt, melyet ma Corvinusnak neveznek. 1996-tól tanítottam itt, környezetgazdaságtant és környezetpolitikát és 2013-ban mentem nyugdíjba. Másodállásban a Szegedi Egyetemen tanítottam, rövid ideig a Középeurópai Egyetemen is, az ELTÉ-n, Debrecenben és Nyíregyházán kurzusokat tartottam.

A rendszerváltáskor az akkori Zöld Párt és a Demokrata Fórum megalakításánál bábáskodtam, az Antall kormány idején a pénzügyminiszter, majd a gazdasági miniszter tanácsadója voltam.

Publikációs listámon közel 400 tétel szerepel, ebből 15 könyv, vagy 200 tudományos cikk, tanulmány, a többi publicisztika.

Két gyerekünk született, Oszkár 1968-ban és Szilvia 1978-ban. Fiunk 2003-ban indonéziai csavargása során meghalt, és nem hagyott hátra unokát. Lányunknak német férje van, Kölnben él. Két unokánk van, egy 12 éves nagyfiú és egy ötéves kislány, akiket imádunk, és amikor csak tudjuk, meglátogatjuk őket.

Németh László nyomán vallom, hogy „az ember mint feladat nyomul a világba” – minden életkorban és minden helyzetben meg kell találnunk azt a feladatot, ami a leginkább az egyéniségünkhöz illik, amit a legjobban el tudunk végezni. 2019-ben megjelent összegyűjtött publicisztikáim kötete (Ki akar itt Superman lenni?), utána egy tizenegy-szerzős kötetben dolgoztam, mely mostanában fog megjelenni: Individualizáció, személyiség, mesterséges intelligencia címmel.

Az utóbbi időben egy nonstop, jövőorientált, digitális folyóiratot szerkeszttek: Utódaink jövője címmel és témával, melyet valamennyietek szives figyelmébe ajánlok:

<http://utodaink-jovoje.hu/>

Bp, 2021. szeptember 23.

személyes honlapom: <http://kisskaroly.x3.hu/>

A **Volt egyszer egy IV/a** az utolsó menüpontban olvasható:
Földes Ferenc Gimnázium

Kocsárdi István

Szevasz Feri !

És szevasztok régi barátaim, esetleg tanárurak ?!.... Sajnálom,de nagyon,.. nem tudok részt venni a találkozón. A harmadik "évad" chemo, kellős közepén, nem vállalható az utazás. Már tizenhat éve birkózom a kórral, jó orvosok vigyáznak engem.

Ha minden jól alakul, karácsonyra együtt ünnepelhetek gyermekeimmel, unokáimmal,

Négyen- négyen vannak, mint ahogy mi is négyen voltunk ,vagyunk, tesók. Hagy dicsekedjek, Zala Megye Építészetéért Díjat kaptam, kollégáimtól, most az idén, vagyis tisztán szakmai díjat, életmű díjat.

Remélem mások jobb egészségnek örvendve élnek aktív napjaikat, mert én felhagytam a munkával, nem tervezek, nem szakértek a bíróságokon, nem viselek tisztséget az építész Kamaránál, egyedül tervtanácsokban nyilvánulok meg, vagy tervpályázati zsűrikben.

Az utolsó jegyzett munkám; a ZTE stadion tervezése, generál építészként.

Annyi változott még, hogy nagyobbik lányom, szintén építész, harmadik éve Németországban dolgozik, és esze ágában sincs hazajönni.....nem én miattam . ,!

Ha Molnár Feri felolvashatná fentieket, boldoggá tenné,...beszélgetek egy jót.... Öllelek benneteket, azokat is akik akik távol maradtak.....

Kocsárdi István Ferenc
építész, és nagyon öreg diák....

SZEVASZTOK.....

Kedves Ági és Karcsi!

Mint tudjátok, Pista hosszú ideig küzdött a rákkal, a végén feladta, 2020. máj 10.-én elhunyt. A vége nagyon keserves volt, már nem volt emberhez méltó élete.

Életünk folytatódik természetesen, hiszen mit tudunk tenni?

Erika lányunk Németországban dolgozik építészmérnökként. Csaba fiúnk Budapesten van, vállalkozása van, ő a Közgazdasági Egyetemen végzett. Egy gimnazista fia van. Kisebbik fiúnk,-aki futballista volt, - a sportmenedzseri szakon végzett, most is sportvonalon dolgozik, Lendván sportigazgató. Ő elvesztette feleségét, 40 évesen özvegyen maradt, maradt két kislánya, itt van még feladatomban. Legkisebbik lányunk szintén Budapesten él, nyelvtanárként dolgozik. Neki van egy 6 éves kislánya, a család gyöngyszeme.

Ennyit magunkról;

Üdvözlök mindenkit az osztályból, hiszen voltam osztálytalálkozón, sok osztálytárral találkoztam is:

Erika /Kocsárdi Istvánné/

Makó Lőrinc

Lőrinc másodikban került hozzánk, bukott tanulóként. Három éven át végig egy padban ültünk, barátkoztunk. Jól kiegészítettük egymást: én gyámoltalan jó tanulóként segítettem neki a leckékben, ő meg – határozott, egy kis verekedéstől meg nem ijedő fiúként – pártfogása alá vett. Gyakran kimentem hozzájuk (Hejőcsabán lakott az édesanyjával). A IV. utáni nyáron a Tisza mentén sátoroztam is vele meg a barátaival.

Alacsony, erős felsőtestű fiú volt, sportolt. III.-IV.-ben gyakran boxoltunk szünetekben az udvaron a kapu bolthajtása alatt – ő itt főszereplő volt. Érettségi után nem tartottam vele a kapcsolatot, nem tudom, mi történt vele. *(KK)*

Molnár Ferenc

1945. januárjában születtem Kassán, de az év őszétől már Miskolci lakos lettem a mai napig. Gimi után rögtön felvettek az akkor Nehézipari Műszaki Egyetem (ma Miskolci Egyetem) gépészmérnöki karának gyártástechnológiai szakára. Egyetemi éveim alatt mozigépészként dolgoztam esténként, eleinte több moziban helyettesként, később állandóra megkaptam a tapolcai terem- és kertmozit.

Diplomavédés után a DIGÉP (Diósgyőri Gépgyár) legelitebb üzemében, a Kísérleti és prototípus üzemben dolgoztam. Itt mint zöldfülű kezdőt hamar befogadtak, mert a vezetőség a szakmunkásoktól is megkövetelte a technikus végzettséget, amit felnőtt fejjel végeztek többen. Én kapóra jöttem nekik, mert sokat segítettem a rajzaik beadásában, matematikában, cserébe engem rengeteg gyakorlati fogásba vezettek be. Egy év múlva már szerszámgép konstruktőrként dolgoztam. A kollégákkal jól kijöttem, de mivel a gyár amolyan családi vállalat volt (soknak a dédszülei is itt dolgoztak) én viszont „első generációs gyárista” voltam, a vezetőség bizalmatlanságát kellett elszenvednem.

2 és fél év után felmondtam és elmentem az AFIT-hoz a műszaki fejlesztésre. Nem volt szerencsés választás. Ez idő alatt sajnos behívtak tartalékos tiszti tanfolyamra 6 hónapra. Hát ezt a céget is ott hagytam, pedig itt gépész létemre Egerben egy gk. alvázvédelmi célokra egy épületet is terveztem és levezettem a kivitelezését is.

Akkoriban gőzerővel ment Miskolcon a panellakás építés, jól fizettek a BÁÉV-nél (Borsod m.-i Állami Építőipari Váll.) hát itt lettem az építőipari gépek üzemeltetője. A 10 év alatt, amit itt töltöttem, a Miskolcon és a megye nagyobb városaiban épült panel- és hagyományos házainak a 90%-ához közöm volt.

Időközben, - talán kicsit későn is - megnősültem, elköltöztem otthonról, két fiúnk is született. Nem azért hagytam ott 10 év után a BÁÉV-et, mert nem tetszett a cég, hanem úgy éreztem, hogy ehhez a munkához egy kis szervezőkészségen kívül nem kell egyetemi végzettség, és ebben az időben kezdett érdekelni a számítástechnika. Hol lehet ezt megtanulni? Hát egy olyan cégnél, ahol ezzel foglalkoznak.

Így kerültem az ÉGSZI miskolci leányvállalatához. Itt nem a megszokott szocialista munkatempó volt, mint a korábbi munkahelyeken, hanem hozni kellett az árbevételt. Aki nem teljesített, rövid úton kitétek. Itt nem a megszokott szervezeti felépítés volt. Ún. team-ekben dolgoztunk. Egy ember több team tagja is lehetett. (a saját csoportomban team-vezetőként, egy másikban team tagként működtem. Ami elég rossz volt, hogy sokat voltunk kiküldetésben, általában saját kocsival. Munkám során bejártam az ország nagy részét. Még Párizsig is eljutottam egy nagy szoftver kiállításra bemutatóként. (Karbantartási folyamatokhoz terveztünk szoftvereket, megelőzve a korunkat hálózatos rendszereket építettünk. Jellemzően az OTP is kb. 10 év múlva jutott erre a szintre.) Közben elvégeztem a BME Villamosmérnöki karán a rendszerszervező szakot.

Jött a rendszerváltás, a jó céget szétdarabolták, nem maradtam a zavarosban. Az OTP éppen keresett két főt az új rendszerek bevezetéséhez, így ajánlásra oda kerültem, először számítás-technikusként. Itt rendszergazdaként üzemeltettem az alkalmazásokat, telepítettem és beüzemeltem az új programokat, kis makrókat csináltam a számviteleseknek, Wordre és Excelre oktattam az ügyintézőket, és hardveresként is működtünk, mert a gyorsan fejlődő technika miatt állandóan bővítetni kellett a gépeket, javítgatni a perifériás eszközöket. Közben rendszeresen jártunk továbbképzésekre. Itt is mozgalmas volt az élet, télen is jártuk kocsival a rossz borsodi és hevesi utakon a vidéki fiókokat. Ez is eltelt, innen mentem 11 év után nyugdíjba.

A még ÉGSZI-nél megszerzett igazságügyi műszaki szakértői tevékenységemet tovább folytattam, de 2017-ben minden magán-tevékenységet felszámoltam. Egy ideig az idős szülők és rokonok gondozásával foglalkoztunk, később –a mai napig - besegítettünk az unokáinkra vigyázásban.

Amíg dolgoztam, nem igazán betegeskedtem (néhány megfázást leszámítva), de nyugdíj után megismertem a kórházakat egy szívinfarktus kapcsán, ami végül koszorúér csere- műtétet vezetett. Közben a szemeim is műanyaglencsét kaptak, ez pozitív változás volt, mert csak az olvasáshoz kell egy gyengébb szemüveg.

Feleségem is Miskolcon lett gépészmérnök. Ő a Távhőtől ment nyugdíjba. A nagyobbik, 41 éves fiunk is Miskolcon lett villamosmérnök és a BOSH-nál dolgozik a szintén miskolci végzettségű gépészmérnök feleségével. Két lányuk van, 7 és 11 évesek. Velük is sokat vagyunk együtt. A másik 38 éves fiunk nőtlen, angol nyelvtanár, nyelviskolákban felnőtteket oktat és készít fel nyelvvizsgákra. Egyedül ő töltött hosszabb időt külföldön (Anglia és Svédország) de hazajött.

Nem voltam sportos alkat (kaptam is eleget Ablonczytól), de a mai napig rendszeresen járok túrázni (itt kerültem újra össze Kalászi Pistivel, aki akkor a helyi ipari egyesület titkára volt). Kerékpározok, rendszeresen úszni is járok.

Idős családtagjaink közül már senki nem él és sajnós a barátaink, kortársaink is fogynak.

Próbálunk igényesen élni, utazgatni is, néhány értelmiségi klubhoz is csatlakoztunk, -- de ez csak olyan pótlék.

B. Nagy László

Kedves Karcsi!

Sokat gondolkodtam, hogyan kezdjem el és miről írjak. Csak azért írom, hogy a Földeshez kapcsolódik.

Amikor tovább tanulni jelentkeztem, a párt részéről azt „javasolták”, hogy ne a Gépipari Technikumba jelentkezsek. Ezután a Földesbe felvettek, nem bántam meg, érettségít szereztem.

Tisztelettel gondolok volt tanárainkra. Nekem Csomós tanár úr óráin az tetszett, hogy elmondta a leckét, közben felvázolta. Pl. így: A cím után az események okai, aztán alpontok, részletek, következmény. Természetesen ezeket a táblára írta fel.

Kívánok jó egészséget és sok sikert.

Üdvözlettel,

B. Nagy László

Petendi György

+Szüleim 1949. óta Miskolcon éltek. Egész életutam ehhez a városhoz kötődik. Mindvégig kitartottam mellette, és nem bántam meg.

A gimnáziumból kikerülve szüleim tanácsára a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Gépgyártástechnológia Szakára jelentkeztem műszaki érdeklődésem által indítatva. Felvettek, és 1968.-ban végeztem.

A Diósgyőri Gépgyárban helyezkedtem el. Itt mint Minőségellenőrzési osztályvezetőként, majd Gyártóeszköz Gazdálkodási osztályvezetőként dolgoztam 2005.-ig, amikor is nyugdíjba vonultam.

Közben mellékfoglalkozásban angol nyelvű tolmácsolást és szakfordítást vállaltam. Ezeket egyébként a gyár vezetősége részére is végeztem.

Nagyon érdekelt a zene is. Ötéves koromban szüleim Dr. Csorba Zoltánné Lili nénihez vittek, ahol klasszikus zenei zongoraórákban részesültem 13 évig, majd más jeles miskolci művészek tanítottak többnyire könnyűzenére. Megtanultam egy kicsit gitározni is.

A Borsodi Szénbányászati Tröszt négytagú zenekarának tagjaként Hanea Aladárral, Cserjési Ferivel és Péter bátyámmal együtt léptünk fel a megye bányász településeinek kultúrházaiban nagy sikerrel, a közönség szeretetét élvezve. A miskolci Bányász klubban kis hangversenyeket adtunk. Időnként szerepeltünk a Borsodi Rádióban és a Kassai rádióban is. Felléptünk az ország több más városában, ahol is szívesen fogadtak. Lelkes amatőrök voltunk. A közönségnek tetszettünk, és a népszerűségnek örültünk. Zenei működésünk számunkra emlékezetes eseménye volt az első, 1962. évi "Ki Mit Tud" tehetségkutató vetélkedő, ahol zenei kategóriában aranyérmert nyertünk, mely kéthetes, számunkra emlékezetes utazással járt együtt. Moszkvában, Kijevben és a Krím félszigeten tölthettünk csodálatos napokat. Sok barátot szereztünk, és többször is zenélhettünk.

Hálával és tisztelettel gondolok tanáraimra, mert lehetővé tették számomra, hogy olyan munkával keressem kenyeremet, amiben örömet találtam.

Nyugdíjas éveimet szerető családom körében élem. Feleségemmel, aki évfolyamtársam volt az egyetemen, ötven éve élünk boldog házasságban. Két fiunk van, akik szintén a Miskolci Egyetemen szereztek oklevelet. Idősebbik fiunk, Gyuri az oktatásban dolgozik, a kisebbik fiunk, Tamás pedig szervizmérnöki munkája mellett elismert blues zenész. Saját zenekara mellett vendégművészként híres zenekarok fellépője itthon és külföldön. Zenélt Texasban, Finnországban és a szomszédos országokban is. Tom Petendi néven ismerik. Büszkék vagyunk két unokánkra is, akik jelenleg gimnazisták.

Dr. Szilágyi Szabolcs:

Már a gimnázium elején erős elhatározása volt, hogy orvos lesz. Járt külön latin órára is. A jó érettségi eredmény után fel is vették a Debreceni Egyetem Orvostudományi karára. Elvégzése után Miskolcon, a BAZ.Megyei Kórház lett a munkahelye. Sebész szakvizsgát tett és az általános sebészetben dolgozott – kis kihagyással – nyugdíjba vonulásáig.

Közben 1975-78 között egy algériai kórházban dolgozott, ahol széleskörű gyakorlatot szerzett, de a szörnyű körülmények idegileg megviselték és röviddel a 3 éves szerződés letelte előtt hazajött.

Megnősült, egy fiú és egy lány gyerekük született. Gyerekei iskolás koruk végéig a nyarak nagy részét a nagyszülei felügyelete alatt együtt töltötték a testvérei gyerekeivel a tapolcai családi nyaralónkban. (Szabolccsal ugyanis sógorok lettünk, a hugát vettem el feleségül.) Sajnos nem sikerült ez a házasság, néhány év után elváltak és Szabolcs nem nősült újra.

Munkája és a gyerekek jövőjének alakítása tette ki az életét. Városszerte elismert sebész főorvos lett. Ismeretségi körében is nagy szeretettel és odaadással tevékenykedett, mint orvos, sok betegét még otthon is látogatta, ápolta, gyógyszerezte (pl. Ablonczy tanár urat is).

Labilis idegzete- természete miatt nem került vezető beosztásba.

Állandóan továbbképezte magát, kutató munkát végzett. Több mint ötven előadást tartott hazai és nemzetközi szakmai kongresszusokon, tizenöt közleménye jelent meg. A belek életképességének vizsgálatára eredeti, új eljárást dolgozott ki, a pulsoxymetriát, melyet a Magyar Találmányi Hivatal is levédett. 1995-ben a MOTESZ tudományos pályázatán, - melyet új gasztroenterológiai, diagnosztikai és terápiás eljárás témakörben írtak ki, - II. díjat nyert. Szakmai munkáját 1986-ban a Kiváló Munkáért kitüntetéssel ismerték el. Közéleti tevékenységének minősül a Tetemvári Református Egyházközség presbiteri megbízatása.

Petendi Gyurival és még két barátjukkal egyszer meglátogatták Norvégiában Cserjési Ferit, de erről inkább Petendi Gyuri beszéljen. Kétszer volt Fényes Tamásnál Dél Afrikában, egy alkalommal még a lánya is.

Fia jogot végzett, lánya az egyetem után külügyi szolgálatba állt, járja a világot, keveset van itthon. A fiának két ikerlánya van, Lánya még egyedül él.

Szeretett utazgatni Európa szerte, de Jordániában, Egyiptomban, stb. is volt. Erdélyben is többször járt, egyszer ide még Fényes Tamásékat is elvitte, -- de idős hozzátartozókat is szívesen vitt magával, nem csak a gyerekeit. Gyűjtötte a kortárs festők képeit, kerámiákat. (Ami képünk, dísz tárgyunk van, az nagyrészt az ő ajándéka különböző alkalmakkor.)

A válást soha nem tudta teljesen feldolgozni. Nyugdíjazása, gyerekei elköltözése, eltávolodása és szülei elvesztése rövid időn belül érte, s nagyon megviselte. Nyugdíjazása után az utolsó kb. 10 évben egyre jobban visszavonult, elmagányosodott, nehezen lehetett otthonról kimozdítani. Bár közel lakott és gyakran megfordult nálunk, meg mi is nála (merthogy vagy kizárta magát a lakásából, vagy elhagyta a kulcsait, iratait, vagy más gyakorlati, műszaki, lakás-üzemeltetési, számítógépes, stb. stb. ügyeiben szorult gyakran segítségre), lelki problémáiról keveset lehetett vele beszélni, tanácsot el nem fogadott. A barátaival sem tartotta a kapcsolatot, szabad idejét otthon töltötte olvasással, a napi sport, politika, ill. az orvostudomány szinte naprakész követésével és műtárgyaival. Az orvosi kamarában folytatott tevékenységét is abbahagyta. Nyugdíj után nem vállalt állást, pedig válogathatott volna az ajánlatokban...

Nem tudtunk komolyabb szervi betegségéről, testileg mindig egészségesnek láttuk, így tragikusan vettük tüdő-embólia következtében bekövetkezett hirtelen halálát 2017 áprilisában.

(Molnár Ferenc)

Vámosi Tibor

Születtem - mint sokan mások is – 1945. május 23-án Polgár községben. 1957-ben költöztünk Alsózsoltára. Édesanyám 47 éves korában meghalt – én 16. éves voltam -, így nagyobb részben apai nevelésben részesültem, aki egyébként sok-sok dologban példaképem is volt életem végéig. Ő, született paraszt gyermekként 5 szakmát tanult ki, meg a változatos, de nehéz életet. Méltán büszke volt arra, hogy mindhárom fiát is kitaníttatta. Bátyám ideg-elme szakorvos lett, öcsém vegyészmérnök, magam pedig agrármérnök.

Édesapámtól idézek néhány, az életre eligazító tanácsot:

- Kisfiam. Ha nem akarsz (akartok) egész életedben kulimunkát végezni, akinek mindig és mindenki parancsol, akkor keményen tanulnod (tanulnotok) kell. Az mindegy, hogy orvosnak, tanárnak, asztalosnak, de ha a környezetben a legjobbak között leszel (lesztek), meg fognak becsülni, esetleg szeretni is fognak, egyszóval EMBERNEK tartanak és fogadnak el.

(Egész életemben ennek akartam és akarok megfelelni, úgy gondolom és azt tapasztalom, hogy ez nagyobb részben sikerült is.)

- Más: Kisfiam. Ha valamikor lesz 100 forintod, abból csak 78-80 forintot költés el, a többit fektesd be valami hasznos dologba. Isten mentsen meg, hogy 100-on felül költés, különösen kölcsönből, mert akkor sehová sem fogsz haladni az életben.
- Megint más: Kisfiam. Ha valamiért kivágsz egy fát, akkor legalább kettőt ültess helyette, mert a gyereked, sőt az unokád is szeretne – ha szüksége lesz rá – egy fát kivágni.

Biztos, hogy nagyon sok, más hasonlóan „egyszerű” apák is ehhez hasonlóan igazgatták gyermekeik gondolkodását, életelveit, több-kevesebb sikerrel. Milyen nagy pazarlás és hiba, hogy ma már ezek csak „retro”, mosolyogni való bölcselkedések.

Magamról, családomról:

A gimnázium befejezése után a 'Nyíregyházi Gyümölcs-Szőlőtermesztési Főiskola'-ra kerültem, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei ösztöndíjjal. Fiatal éveim egyik legszebbje volt ez az időszak. Később elvégeztem a Debreceni Agráregyetemet, majd a vízgazdálkodási szakmérnököt.

Dolgoztam TSZ-ben, Mezőgazdasági Kutató Intézetben, és a Sz.-Sz.-B. megyei Vízgazdálkodási Szövetség szakmai titkáráként. Meghívott előadóként tanítottam a Nyíregyházi Mezőgazdasági Főiskolán, a Debreceni Agrártudományi Egyetemen dolgoztam egy évig – a kutatói munkám mellett – mint tanszéki mérnök. A nyíregyházi évek alatt ismerkedtem meg örökös útitársammal, a tanítóképzős Ganzler Valériával, tanyasi iskolában tanító, állami díjas szülők gyermekével.

1966-ban esküdtünk örök hűséget és kitartást. 1967-ben V. Tamás fiunk, 1968-ban V. Robi és 1978-ban V. Gábor fiaim születtek. Mindhárman nősek. Ők is és feleségeik is egyetemet, főiskolát végeztek. Az unokák nagyja (Balázs) már végzett az egyetemen, Lilla unokánk harmadéves egyetemista, a legfiatalabb a hét közül (Liza) most kezdte az általános iskolát.

Meggyőződésünk, hogy méltán büszkék vagyunk gyermekeinkre és unokáinkra. Megbecsült és hasznos munkát végző emberek, sok-sok barátal körülvéve.

Befejezésül, mint ahogy már a találkozón is szabadon idéztem:

„ Az igazán hosszú utazásokban nem az úti cél a legfontosabb, hanem maga az UTAZÁS. Lásd életünk.

Tehát remélem, hogy méltán mondhatom majd, hogy

- az utamat bejártam,
- a munkámat elvégeztem,
- hitemet megtartottam.

Iskolánkról, tanárainkról:

Büszke vagyok, hogy a Földes Ferenc Gimnázium 4. A osztályának tagja lehettem 1959-63 között. Szerencsések voltunk, hogy igazán kitűnő tanárok okítottak és neveltek bennünket, mint például Csorba Zoltán, Csomós Nándor, Nagy-Peti Zoltán, szeretve tisztelt osztályfőnökünk.

Nagyon szerencsés összetételű osztályunk volt, - rám például nagy és életformáló hatással - a Selyemréti Kollégiumi közösséggel együtt. Mivel én „csak” egy átlagos diák voltam, kiemelkedő élményeim nem voltak a tanárokkal. Viszont úgy látom, hogy a többi „átlagos” diáktársammal együtt jól megálltuk a helyünket az életben.

Tanáraink is elmondhatták amit tisztelt apósom mondott – sok más mellett – az Állami Díj átadásán a kérdező riporternek miszerint arra, hogy „mire és kire a legbüszkébb Igazgató Úr” azt felelte: Több kiválóság mellett arra vagyok a legbüszkébb, hogy egyetlen gyermek sem kallódott el a kezem alatt.

